

Stillingen derfor blive en lignende. Jeg kan ikke Andet end gjentage min Beklagelse over, at man har fraveget Fordringen paa en særlig Fond i de kirkelige Anliggender, da det i mine Dine svækker Fordringen paa, at Universitetet skal bestaa som en Fond med særlige Midler, der er istand til virkelig at bære det. Jeg vil imidlertid haabe, at dette ikke vil have nogen Følge for Spørgsmaalet om Universitetet.

Klein: Den høitærede Minister udtalte igaar en Beklagelse over, at det Mindretal, paa hvis Vegne jeg har ført Ordet, skulde have opgivet en særlig kirkelig Fond, og han kom tilbage dertil i dette Dieblit. Maatte jeg i den Anledning henlede den meget ærede Ministers Opmærksomhed paa, at det Mindretal, hvorom Talen er, overhovedet ikke har stillet noget Forslag. Det Forslag, i hvilket en særlig kirkelig Fond kan siges at være opgivet, er det Forslag, som er indbragt her i Thinget ved privat Initiativ, og det Forslag, som Flertallet i Udvalget fastholder og anbefaler det ærede Thing til Vedtagelse. Det Mindretal, som forholder sig paa den Maade, at det, som Stillingen i det Hele taget er, ikke vil slutte sig til det foreliggende Forslag, har altsaa forsaavidt heller ikke sluttet sig til den Side af Forslaget, der indirekte indeholder, at der ikke skal dannes en særlig kirkelig Fond. Der er altsaa ingen Anledning for den meget ærede Minister til at rette sin Beklagelse i den Henseende særlig til dette Mindretal. Vilde han rette sin Beklagelse til Noget, skulde han rette den mod Lovforslagets Indbringere og mod det Flertal i Udvalget, som anbefaler det ærede Thing at vedtage Lovforslaget. Det Mindretal, paa hvis Vegne jeg fører Ordet, har overhovedet ikke opgivet nogen kirkelig Fond. Hvorledes dets Stilling er til en kirkelig Fond, foreligger ikke ifølge den hele negative Holdning, som dette Mindretal indtager; der foreligger ikke noget Positivt derom. Desom den meget ærede Minister vil tage denne Sag i sin Haand, og dersom han vil opstille Fordringen om en særlig kirkelig Fond, er det Noget, som aldeles ikke er afgjort ved den Udtalelse, der foreligger fra Mindretallets Side i dette Dieblit, om og hvorvidt den meget ærede Minister kan vente i den Henseende at finde Støtte hos Mindretallet. Den ærede Minister behøver ingenlunde at opgive Haabet derom. Hvorledes Mindretallet i sin Tid paa dette Punkt vil stille sig, antager jeg for mit Vedkommende maa bero paa mange Omstændigheder, blandt Andet ogsaa paa, hvorledes det Forslag bliver, som den meget ærede Minister maatte ville indbringe. Det, som Mindretallet har villet gjøre her ved denne Leilighed, det har væsentlig været, som jeg udtalte igaar, at reservere sig sin Stilling. Man havde ønsket at komme til Overensstemmelse med Udvalgets Flertal, saa at der kunde komme til at

foreligge en Indstilling til Thinget, baaren af Udvalgets Helhed eller i alt Fald af et aldeles overveiende Flertal i Udvalget. Dette har ikke kunnet lykkes, fordi man ikke har mødt den Imødekommelse fra den anden Side, som man fra sin Side har været rede til. Derfor har man ikke villet foregribe Stillingen og har herved udtalt sig i den ene eller den anden Retning. Ganske vist findes der i Udvalgets fortsatte Udtalelser en Bemærkning, hvortil den ærede Minister maatte har sigtet, naar han overhovedet har talt om en særlig kirkelig Fond, den nemlig, at en Betingelse for, at man kunde tiltræde et Lovforslag, der gik ud paa at sætte Præsterne paa fast Løn, maatte være den, at deres Lønning fastsattes i det Hele taget paa en Maade, der nogenlunde kunde siges at svare til de Indtægter, som Præstestanden har i dette Dieblit ifølge de dertil sammenlagte Midler, og, sige vi saa, denne Betingelse maa i Særbeskhed fastholdes, navnlig naar der ikke af de indbragne Midler skal dannes en særlig kirkelig Fond. Jeg kan ikke tænke mig Andet end, at den meget ærede Minister maa være enig deri, at der i Særbeskhed er Grund til at fastholde denne Fordring, at Lønnen skal fastsættes paa en Maade, der nogenlunde svarer til de nuværende Tilstande. Vil man ikke indbringe Midlerne i en særlig kirkelig Fond, følger jo ikke deraf, at man ikke under andre Omstændigheder kunde anse det for rigtigst at fastholde en saadant særlig kirkelig Fond. Men isvrigt, ligesom jeg har fundet mig foranlediget til at udtale, at den ærede Minister har ikke været berettiget til at sige, at det Mindretal, paa hvis Vegne jeg fører Ordet, har opgivet en kirkelig Fond, det foreligger ikke, saaledes vil jeg paa den anden Side — thi det er overhovedet ikke min Bane at skjule mine Tanker eller ikke vedstaa, hvad jeg kunde have ladet antyde paa forskellige Steder — dog udtale dette, at det forekommer mig, at der kan lægges alt for stor Vægt paa Dannelsen af en særlig kirkelig Fond. Man kan kjøbe Guld for dyrt, og man kan ogsaa kjøbe en særlig kirkelig Fond for dyrt. Hvis man f. Ex. siger: Hvis man for at opnaa Afgjørelse i den Retning, at der dannes en særlig kirkelig Fond gik ind paa at sætte Lønningerne til Præsterne meget lavt, saaledes at der f. Ex. blev et aarligt Overstud af ca. 1 Million Kr., i den Tanke, at man derigennem skulde vinde den Behagelighed at have mer eller mindre frie Hænder over den rige store særlige Fond, i hvilken der aarlig indkommer ca. 1 Mill. Kr., da vilde jeg for mit Vedkommende ikke være med til en saadan Operation. Jeg har den Opfattelse, at det er billigt og naturligt og rimeligt, at de Midler, som nu henligge til Præstestaldenes Lønning, i det Væsentlige vrgaa faae den Anvendelse for Fremtiden, bortset fra de 7—800,000 Kr., som jo vilde bespares for Bergerne heri Landet ved, at Offer og